

Темний спадкоємець: роман : Кн. 2

КУПИТИ

Вілл Кемпен дізнався про себе страшну правду: він Темний Король. Він той, хто зруйнував старий світ, і той, чиєму поверненню століттями намагалися запобігти Хранителі. Та тепер Орден винищено, його Чертог у руїнах, а на світ насувається ще страшніша небезпека. І Вілл єдиний, хто в змозі зупинити її. Разом із товаришами йому доведеться вирушити у самісіньке лігво ворога в Умбрії, щоб завадити втіленню планів себе колишнього. А тим часом на Вілла чигає ще одна загроза: із глибокого сну прокидається древній войовник, чия єдина місія - вбити Темного Короля.

К. С. ПАКАТ

ТЕМНИЙ
СПАДКОЄМЕЦЬ

— ТЕМНЕ СХОДЖЕННЯ. КНИГА 2 —

К. С. ПАКАТ

АВТОР МІЖНАРОДНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

ТЕМНИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ

ТЕМНЕ СХОДЖЕННЯ. КНИГА 2

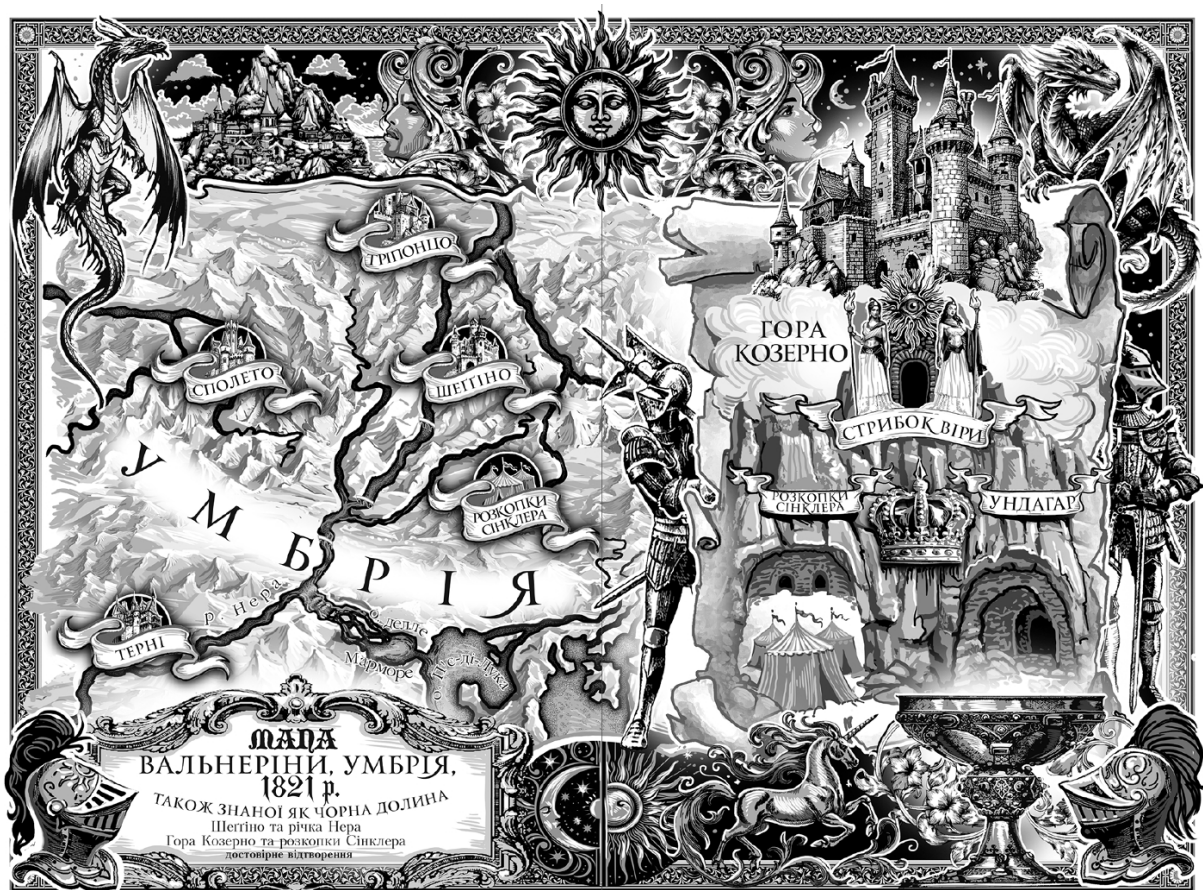
Пакат К. С.
Темний спадкоємець : роман : Кн. 2 / К. С. Пакат ; пер. з англ. М. М. Пухлій. —
Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024. — 496 с.

ISBN 978-966-10-1210-2

© 2023 by Gatto Media Pty Ltd
© Понг'овська М., обкладинка, 2023
© Мок Л., дизайн обкладинки, 2023
© Кіналь О., карта, 2024
© Пухлій М.М., переклад, 2024
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Карта Олега Кіналя

Вілл Кемпен дізнався про себе страшну правду: він Темний Король. Він той, хто зруйнував старий світ, і той, чиєму поверненню століттями намагалися запобігти Хранителі. Та тепер Орден винищено, його Чертог у руїнах, а на світ насувається ще страшніша небезпека. І Вілл єдиний, хто в змозі зупинити її. Разом із товаришами йому доведеться вирушити у самісіньке лігво ворога в Умбрії, щоб завадити втіленню планів себе колишнього. А тим часом на Вілла чигає ще одна загроза: із глибокого сну прокидається древній войовник, чия єдина місія — вбити Темного Короля.

Дійові особи

У Лондоні

Перероджені

Вілл Кемпен

Перероджений Темний Король.

Джеймс Сент-Клер

Джеймс виріс із думкою про те, що він Хранитель. Однак коли йому було одинадцять років, відкрилася його справжня сутність: він найсмертоносніший воєначальник Темного Короля, Ангарион, що переродився. Джеймс утік із Чертога Хранителів, щоб служити Сінклерові, який бажав повернути до життя Темного Короля. У нього Джеймс дізнався, що Ангарион був воїном Світла, якого Темний Король поневолив за допомогою магічного Нашийника. Коли Вілл убив Саймона й повернув Джеймсові Нашийник, Джеймс присягнувся йти за Віллом.

Нащадки

Кров Левів

Вайолет Баллард

Вайолет, доньку Джона Балларда та його індійської коханки, привіз до Лондона батько. Утікши від Сінклера разом із Віллом, Вайолет дізналася, що в її жилах тече кров Левів і батько виростив її, щоб її єдинокровний брат Том скоїв ритуальне вбивство й таким чином набув «істинної сили», вбивши іншого Лева. Вайолет присягнулася не служити Темному Королю, як її пращури-Леві.

Том Баллард

Старший єдинокровний брат Вайолет, а також її наставник і захисник у дитинстві. Том служить Сінклерові та прийняв тавро з літерою «С», щоб довести свою відданість. Перебуває в близьких

стосунках з іншим представником псевдодвору Сінклера — Девонном, останнім однорогом.

Джон Баллард

Джон Баллард, батько Вайолет і Тома, працює на Сінклера.

Кров Хранителів

Кіпріан

Кіпріан вів безбідне життя послушника й за кілька тижнів мав пройти випробування, щоб стати Хранителем, але його брат Маркус у тіньовій подобі напав на Чертог і перебив його мешканців. Зараз Кіпріан — останній із Хранителів, проте так і не випив із Чаші.

Маркус

Кіпріанів брат Маркус, виконуючи завдання разом зі своїм споборником Джастісом, потрапив у полон до Сінклера. Маркуса тримали живим у клітці, доки його не здолала власна тінь, і Сінклер нацькував його на Чертог Хранителів.

Джастіс

Джастіс, найвидатніший боєць та захисник Хранителів, урятував Вайолет і Вілла із Саймонового корабля «Шалагар» і привів їх обох до Чертога. Коли споборник Джастіса Маркус став тінню й напав на Чертог, Джастіс загинув у бою з ним.

Юфімія, Старша Хранителька

Старша Хранителька намагалася навчати Вілла, щоб він став послідовником світла, однак загинула до завершення навчання. Здолала Маркуса, коли той напав на Чертог, а відтак попрохала Кіпріана вбити її, доки її тінь не встигла взяти гору.

Яннік, Верховний підручний

Батько Джеймса, а також прийомний батько Кіпріана й Маркуса. Був очільником підручних, небойового крила Хранителів, і тому людиною вельми обізнаною й водночас вимогливою. Янніка вбив Маркус під час побойща в Чертогу.

Ґрейс

Ґрейс — одна з усього двох людей, які пережили напад Маркуса. Як підручна Старшої Хранительки, володіє унікальними знаннями та уявленнями про таємниці Чертога.

Сара

Сара — друга з тих, хто пережив напад Маркуса. Підручна, що була зобов'язана доглядати рослини в Чертогу.

Кров Дами

Кетрін Кент

Кетрін, яку рідні спонукали вигідно вийти заміж, була заручена із Саймоном Кріном, сином графа Сінклера. Довідавшись, що Саймон убиває жінок, утекла до Чертога Хранителів разом зі своєю сестрою Елізабет. Кетрін загинула в Бовгіллі, дізнавшись, що Вілл — Темний Король, і оголивши Екталіон, щоб кинути йому виклик.

Елізабет Кент

Десятирічна Елізабет, яку до Чертога Хранителів привела її сестра Кетрін, дізналася, що в її жилах тече кров Дами, торкнувшись Древокаменя під час нападу Тіньового Короля на Чертог.

Елеанор Кемпен

Мати Кетрін і Елізабет, яка віддала їх, щоб сховати від Сінклера. Виростила Вілла як свого сина, знаючи, що він Темний Король, але перед смертю спробувала вбити його.

Кров Темного Короля

Едмунд Крін, граф Сінклер

Один із найбагатших людей Англії, власник торгівельної імперії, що охоплює весь світ. Сінклер очолює «псевдодвір» нащадків із силами зі старого світу.

Саймон Крін, лорд Креншоу

Саймон, син і спадкоємець графа Сінклера, планував воскресити Темного Короля, вбивши всіх нащадків Дами, зокрема й матір Вілла. Убитий Віллом у Бовгіллі.

Філіп Крін, лорд Креншоу

Філіп, другий син графа Сінклера, успадкував титул лорда Креншоу після смерті Саймона.

У старому світі

Сарсеан, Темний Король

Сарсеан, Темний Король і провідник армій тіней, присягнувся повернутись у світ після смерті й наказав убити своїх послідовників, щоб вони переродилися разом із ним.

Ангаріон, Зрадник

Ангаріон, найвидатніший боєць Світла, змінив хід війни, перейшовши на бік Темного Короля. Був відомий як Зрадник, але його зачарував магічний нашійник.

Дама

Легенди стверджують, що вона кохала Темного Короля, а відтак убила його. Коли Темний Король загинув і присягнувся повернутися, народила дитину, щоб її рід вижив і боровся з ним після переродження.

Девон

Останній одноріг. Коли люди майже винищили однорогів полюванням, Девона схопили, і йому відрізали хвіст і ріг. Щоб вижити, Девон перетворився на хлопця. Зараз, тисячі років по тому, він належить до псевдодвору Сінклера.

Вісандер

Захисник старого світу.

Пролог

Вісандер прокинувся, задихаючись. Йому зсудомило груди. Повітря не було. Він закашлявся та спробував вдихнути через силу. Де він?

Його очі розплющилися. Він виявився сліпим і нічого не бачив. Байдуже, розплющені в нього були очі чи заплющені. Запанікувавши, підняв руки та спробував підвестись, але врізався в дерево за п'ядь від свого обличчя. Він не міг сісти. Не міг дихати. Його ніс переповнив холодний, важкий запах землі.

Він мимоволі пошукав навпомацки свій меч, Екталіон, але не міг його знайти. «Екталіон. Де Екталіон?» Його задубілі, зсудомлені пальці зусібіч намацували дерево. Неглибоке дихання стало ще поверховішим. Він потрапив у маленьку дерев'яну скриню. Домовину.

Труну.

Ця думка викликала холодний страх.

— Випустіть мене!

Скриня поглинула ці слова, наче проковтнула. Блиснула звихнута, страшна думка: це не просто труна. Це — могила. Його поховано, звуки, які він видає, душить земля над ним і довкола нього.

— *Випустіть мене!*

Паніка досягла вершини. Оце воно? Його пробудження? У порожнині без світла та звуку, поки вгорі ніхто не знає, що він живий? Він спробував пригадати миті, що передували цьому, розрізнені клаптики: ось він їде на своєму вірному скакуні Індевіелі; ось на нього дивляться холодні блакитні очі королеви, поки він виголошує свою обітницю; ось спалахує гострий біль, коли вона мечем прохромлює йому груди. «Ти повернешся, Вісандере».

Вона справді так із ним учинила? Цього ж бути не може, авжеж? Не міг же він повернутися в могилі, прокинувшись глибоко під землею?

Думай. Якщо його поховано, то над ним деревина, а далі — земля. Треба розламати деревину, а потім — копати. І робити це слід зараз, поки ще є повітря й сили. Він не знав, скільки в нього ще повітря.

Ударив ногою по даху своєї в'язниці й відчув у стопі різкий біль. Удруге хвицнувся вже в паніці. Пролунав різкий тріск — виходить,

розколов дерево. Він чув, як важко дихає, втягує в себе залишки розрідженого повітря.

Трісь! І знову. Трісь! Усередину ввірвалася земля, наче вода пробилася в течу. На мить він зрадів успіху. А тоді теча перетворилася на руйнацію, на обвал: холодна земля посипалася всередину, наповнюючи труну. У Вісандері вибухнув відчайдушний панічний жах; від думки, що він задихнеться, руки враз потягнулися до голови. Він закашлявся: його душили часточки густого пилу. Коли пил улігся, простору в труні для Вісандера залишилося вдвічі менше.

Він лежав у маленькій неосвітленій прогаліні, що йому залишилася. Його серце стукало важко, болісно. Він згадав мить, коли став на коліна і присягнувся. «Я буду твоїм Поворотцем». Він став на коліна, і королева торкнулася його голови. «Ти повернешся, Вісандере. Але спершу ти маєш померти». Невже все пішло не так? Невже його було поховано через помилку, бо ті, хто його оточували, вважали, що він дійсно мертвий? Чи його відшукав Темний Король? І поховав, щоб покарати, знаючи, що він вернеться, та прокинеться в пастці?

Він уявив, як його задушливий панічний жах потішить Темного Короля. Його звихнутий розум радітиме від думки про те, що Вісандера поховано живцем, його жаху ніхто не бачитиме, його крики залишаться непочутими. У Вісандері спалахнула іскра ненависті, що осяяла темряву. Бажання убити Темного Короля, сильніше за бажання жити, підганяло його. Він мусив вибратися.

Він сгнуп униз, до свого вбрання й шарпнув щось схоже на шовк. Обв'язав собі лице цим шовком, щоб захистити рота й ніздрі від землі, яка його засипатиме. Тоді вдихнув, зібрав стільки повітря, скільки міг, і цього разу щосили вдарив по розколотій деревині над собою.

Земля повалилася на нього, остаточно заповнивши простір. Він змусив себе посунутися вгору, в цю землю, намагаючись розрити ґрунт. Не вдалося. Він не вирвався на поверхню, а тепер навколо нього повсюди була земля, жодного повітря, лише задушливий тиск ґрунту, гнильний петрикор¹, готовий вдертися в його горло.

Угору. Йому треба було вгору, та він відчув, що начисто втратив чуття напряму — оточений непроглядно чорною землею, геть перестав розуміти, де низ, а де верх, копав, але в який бік? Його здолав жах. Він

загіне сліпим хробаком, що прямуватиме не туди в пільмі? Легені проштрикнув біль, голова запаморочилася, наче він надихався диму.

Копати. Копати або померти, думати про мету, про єдине, що рухає ним, долаючи паніку, долаючи затьмарення в думках, подібне до замикання тунелю...

А тоді його рука, тягнучись, хапаючись, вирвалася в порожнечу. Його легені запалали, а він тим часом відчайдушно посунув до неї, прориваючись крізь багнисту землю у фантастичному переродженні, виштовхуючи лице, тулуб, витягаючи себе з землі.

Вісандер втягував у себе повітря (повітря!) великими гучними ковтками, кашляючи й блюючи чорною речовиною — землею, що потрапила йому до рота і в горло. Блювання довго не припинялося, а його тіло судомно здригалось. Він нечітко усвідомлював, що надворі ніч, що в нього під пальцями дерен, а над головою — безлисте гілля дерев. Він розтягнувся на землі, яка зовсім недавно тримала його в полоні, заспокоєний тим, що вона під ним, утішений радістю, якої досі не цінував. Підняв передпліччя, щоб витерти рота, побачив обтріпані шовки, в які був зодягнений, — і його накрила дивна хвиля відчуття неправильності.

Поглянувши на свої долоні, виявив, що вони не просто роздерті й закривавлені: також ці руки... не його...

Усе довкола приголомшливо закрутилося. Він був одягнений у дивне вбрання, цупкі спідниці, що важко спадали з його тіла. Бачив себе в місячному сяйві; ці роздерті, забрьохані руки, ці груди, ці пасма довгого білявого волосся не належали йому. Це було не його тіло — це була дівчина, і керувати її кінцівками було непросто: спробував підвестись — і, заточившись, полетів на землю.

Запалало світло. Спершу він підкинув руку вгору, щоб затулитися від нього: його очі не звикли до чогось яскравішого за тьмяне сяйво місяця.

А тоді поглянув угору, вдивився у світло.

Перед ним стояв немолодий сивий чоловік, що тримав наввисячки ліхтар. Стояв так, ніби побачив примару. Ніби побачив, як хтось загинув, а тоді зустрівся з ним знову після того, як померлий видряпався з землі.

— *Кетрін?* — вимовив чоловік.

---

¹Запах землі після дощу. (Тут і далі прим. перекл.)

Розділ перший

Вілл піднявся на берег річки Лі й відчув, як йому обірвався шлунок від жаху.

На болоті не було видно нічого, крім пустки. Пахуча волога зелень моху та трав, що коливалися, зникла, а на зміну їй прийшла вирва зі сплюндрованої землі з розбитою аркою посередині, схожою на браму царства мертвих.

Він запізнився? Всі його друзі загинули?

Поряд із ним Джеймс зупинив білосніжного хранительського коня, якого покинула Кетрін. Вілл мимоволі глянув убік, щоб побачити Джеймсову реакцію. Біляве волосся Джеймса було сховане під каптуром білого плаща, і він міг би скидатися на Хранителя з давніх часів, який їде древніми землями. От тільки він був юний, а під плащем носив одяг за останньою лондонською модою. Його лице не виказувало нічого, хоча погляд уп'явся в руйнацію на місці Чертога.

Вілл не міг дозволити собі думати про те, що робить тут пліч-о-пліч із Джеймсом. Не треба було повертатися. Не треба було брати Джеймса з собою. Він знав це. І все одно так учинив. Це рішення з кожним кроком здавалося хибнішим. Він змусив себе поглянути вперед і зосередив думки на друзях.

На краю сплюндрованої землі коні раптом зупинилися. Віллів чорний мерин Вальдітар засмикав головою вгору-вниз, широко роздувши ніздрі: відчув звихнуту магію. Поряд із ним Джеймс намагався погнати свого білого хранительського скакуна вперед, тимчасом як його лондонський кінь, що йшов на повідді за ним, став дибки й різко опустився, намагаючись вирватися. Схарапуджені коні, які опиралися, були єдиними живими істотами, що йшли обвугленою землею, освітленою тьмяними вуглинками. Їх оповила глибока тиша, бо довкола не було жодної живої пташки чи комахи.

Але найстрашнішим видовищем були ворота.

Чертог Хранителів мав бути прихований від світу магією. Перехожий просто зобачив би самотню стару кам'яну арку, що розпадається на вологій землі. Міг пройти повз неї й навіть крізь неї, не покинувши

болота. Лише той, у кому тече кров Хранителів, пройшов би крізь арку й опинився б у величних стародавніх коридорах Чертога.

Але тепер кам'яна арка стала глибокою раною у світі. Обабіч неї було порожнє болото, проте за нею... За нею Вілл ясно, мов удень, бачив Чертог.

Він здавався неправильним — розривом, розколиною.

Вілл уявив, як мандрівець на болоті просовує туди голову, приводить людей із Лондона попорпатися всередині, неначе бездумно встромляючи пальці в рану.

— Захисні чари зникли, — сказав Джеймс.

Його обличчя під каптуром білого плаща досі не виражало нічого, але напруження в тілі передавалося його коневі.

Вілл міцніше взявся за повіддя. Захисні чари не просто зникли: їх розірвала та сама нищівна сила, що роздерла болото.

Це могла зробити лиш одна істота.

Тіньовий Король, звільнений у Бовгіллі, понищив захисні чари? Взяв Чертог? Убив усіх, кого Вілл знав?

Що темніші були його думи, то глибше заповзав і звивався в ньому страх.

Зараз він сидить із темною злобою на своєму троні, чекаючи на зустріч із Віллом?

— Ходімо? — озвався Джеймс.

Навіть заїхати всередину здавалося неправильним — аж мурахи по шкірі бігли. Чертог не мав бути таким відкритим, оголеним перед зовнішнім світом. Віллові хотілося, щоб із мороку вийшов якийсь Хранитель і сказав: «Стій! Назад!».

Але ніхто не вийшов.

— Єдине місце, якого не спромігся завоювати Темний Король, — сказав Джеймс, — і тепер він міг би просто ввійти сюди.

Вілл не втримався і знову скосив погляд на Джеймса. Але той дивився блакитними очима на подвір'я, геть цього не помічаючи. Віллові думки, клубок страхів і підозр, які він приховував, були обачніші. Заїхавши всередину без опору, він справджує власну мрію? Виконує своє темне бажання взяти останній прихисток Світла?

Завоювання вийшло моторошним. Без армій Пітьми за спиною, без перетворення цитаделі на задимлені руїни, без упокорення мешканців. Навпаки, вони з Джеймсом проїхали у відчинені ворота самі, від битв минулого залишилася порожня тиша, а копита їхніх коней стукали неприємно гучно.

Він побачив рештки величезного закинутого подвір'я. Обнесену стінами колосальну цитадель, яку Хранителі називали своїм Чертогом, більше не патрулювали вартові в сяйливих білих шатах на бастіонах, і в ній не лунали тихі співи та дзвони — вона була спустошена, темна й порожня.

«Тепер Чертог твій — сплюндрований і зруйнований, — подумав Вілл, майже сердито звертаючись до Темного Короля — себе колишнього. — Ти цього хотів?»

Обличчя Джеймса, що стояв поряд із ним, не виражало нічого. Джеймс виріс тут, а потім роками намагався повалити ці бастіони. Він був зворушений? Байдужий? Задоволений? Наляканий?

«Не може бути, щоб ти справді хотів відвести мене туди», — сказав Джеймс, розтягнувшись на вузькому ліжку в заїзді. Він скидався на дорогу річ і говорив як дорога річ. Але він удавав із себе річ для Саймона, водночас постійно працюючи проти нього. І хай скільки він безтурботно спочивав, його запрошення поширювалося не на все: дивись, але не мацай. «Ти сказав, що підеш за мною, хіба ні?» — промовив Вілл, і Джеймс усміхнувся з обурливою веселістю. «Твоїм маленьким друзям це не сподобається».

Можливо, всі його друзі мертві. Можливо, zostалися тільки він і Джеймс, і ця думка була похмуріша за всі інші. Друзі, що знали його як Вілла, берегли як Вілла, бо не знали того, що він довідався в Бовгіллі, коли довкола нього гнила земля: він Темний Король.

Тишу розтрощило раптове бомкання дзвона. Джеймс кинувся до стіни.

— Там іще хтось є, — сказав Вілл і зіскочив із коня, тимчасом як звук дзвона стих. Але Чертог був таким тихим і неживим, що це скидалося на примарну пересторогу для мертвого міста. Тиша проникла в його кістки холодним, мертвотним жахом.

— Вілле!

Він повернувся саме тоді, коли величезні подвійні двері розчахнулись, і побачив, як вона збігає зі сходів.

Полегшення. Вона виглядала саме такою, якою він її пам'ятав, із коротким кучерявим волоссям і розсипом ластовиння, вбрана у свій лондонський хлопчачий одяг.

— Вайолет! — гукнув він, коли вона, перескакуючи через сходинку, остаточно здолала головні сходи.

Вони обнялися, він міцно схопився за неї. «Жива, ти жива». Тут не вийшло, як у Бовгіїлі: його провал на Дарк-Пік не вбив її так, як убив Кетрін.

Ба більше. У її теплих обіймах, після кількох днів їзди із Джеймсом серед привидів минулого, він відчув себе прив'язаним до цього світу, до Вілла. Йому так кортіло вірити в цю ілюзію, що він тримався довше, ніж мав би.

Вілл змусив себе відпустити Вайолет, бо вона не обіймала б його, якби знала, хто він. Позаду неї zobачив Кіпріана, що спускався зі сходів із заспокоєним і втішеним виглядом. Кіпріан, еталон свого ордену, був одягнений у сорочку послушника, його довге каштанове волосся вільно падало на спину, як було заведено у Хранителів, а лице відзначалося недоторканною красою, властивою статуям.

Він був такий схожий на воїна Світла, що Вілл на мить вирішив: Кіпріан уже точно побачить його наскрізь, просто гляне на нього і зрозуміє, оголосить іншим, що Вілл — Темний Король. Але зелені очі Кіпріана залишалися теплими.

— Вілле! — Вайолет за звичкою вдарила Вілла у плече, і він умить зосередився. Вона була така сильна, що йому добряче заболіло, а радість, яку він від цього відчув, скидалася на дошкульну тугу за домом. — Чому ти втік? Ідіот.

— Я все поясню... — заговорив Вілл.

— І ти, — сказала Вайолет Джеймсові із сердитою товариською фамільярністю. — Твоя сестра так хвилювалася, вона так зрадіє твоєму поверненню, ми всі...

— Здається, — промовив Джеймс і скинув каптур плаща, — ти прийняла мене за когось іншого.

Тут білий кінь, граційне тіло й біляве волосся перетворилися на смертоносного, вишуканого юнака, в бою з яким вони минулого разу

зайшли у глухий кут. Злегка скрививши аристократичне обличчя, він зіскочив із сідла та став навпроти них.

Кіпріанів меч, заспівавши, виринув із піхов. Погляд Кіпріана став убивчо жорстоким.

— Ти.

Вілл був готовий до того, що Джеймса зустрінуть вороже. Ясна річ, він знав, що іншим це не сподобається. Джеймс спричинився до загибелі всіх Хранителів у Чертогу. Вілл снував плани на випадок опору, готувався розповідати напівправду про себе та спокійно висловитися за Джеймса, який прийшов допомогти їм зупинити Сінклера.

Але в гарячковій круговерті останніх кількох днів Вілл не думав про те, як на Джеймса відреагує Кіпріан.

Тепер Кіпріан стояв перед убивцею свого брата. Його лице стало безкровним, а руки були впевненими лише тому, що Хранителі щодня годинами тренувалися, щоб їхні руки, які тримали мечі, ніколи не тремтіли.

— Кіпріане... — сказав Вілл.

Кіпріан продовжував холодно дивитися на Джеймса.

— Як ти посмів вернутися сюди?

— А як же теплий прийом? — запитав Джеймс.

— Хочеш прийому?

Меч Кіпріана вже описував убивчу дугу, що мала розрубати Джеймса навпіл.

— Ні, — мовив Вілл. Тим часом Джеймсова сила спалахнула й відкинула Кіпріана назад.

Той врізався у стіну, його лице перекошилося, а меч із брязкотом упав на землю. Повітря наелектризувалося, Кіпріан запручався, опираючись невидимій силі Джеймса, що тримала його на місці.

— Годі, годі, — промовив Джеймс, виблискуючи очима. — Це важко назвати гостинністю, менший братику.

— Прибери від мене свою паршиву магію, потворо, — кинув Кіпріан.

— Припиніть, — стати між ними було все одно що ввійти у вихор. Довкола нього в повітрі шарпалася сила. — Я сказав: *припиніть*, — Вілл посунув уперед і притулив одну руку до Джеймсових грудей, а

другою схопив Джеймса за карк. Він був вищий за Джеймса — зовсім трохи, може, на дюйм. Якраз достатньо, щоб Джеймсові довелося поглянути на нього знизу вгору.

— Облиш свою магію, — промовив Вілл.

— Віджени свого ручного Хранителя, — відповів Джеймс, уп'явшись поглядом Віллові в очі.

Вілл не вагався. Він міцно тримався за Джеймса, а його погляд уп'явся у Джеймсові зіниці, розширені від магії.

— Вайолет, притримай його.

Почув, як Кіпріан позаду лайнувся, і зрозумів, що саме це Вайолет і робить. Мить — і повітря розрядилося. Та Вілл не відпустив Джеймса навіть тоді, коли за спиною пролунав голос Вайолет.

Говорила вона похмуро.

— Вілле, що він тут робить?

Він відкинув спогад про Джеймса в заїзді, де той присягнувся йти за ним.

— Він прийшов нам допомогти.

— Ця *істота* нам не допоможе, — промовив Кіпріан.

— Із чим не допоможе? — запитала Вайолет.

Вілл нарешті відпустив Джеймса й, повернувшись, побачив, що Вайолет досі притискає Кіпріана до кам'яної стіни біля підніжжя сходів.

— Залишитися живими, — сказав Джеймс. — Коли сюди дістанеться Сінклер.

— Сінклер? — підозріливо та спантеличено промовила Вайолет. — Не Саймон?

Вілл мав розповісти їй дуже багато. Він досі відчував їдкий сморід горілої землі й щоразу, коли заплющував очі, бачив, як чорний клинок вислизає з піхов.

— Саймон мертвий, — Вілл не став розповідати більше. — Ми боремося з його батьком.

Сінклером, який усе це спланував. Сінклером, який узяв Джеймса хлопчиною до себе й виростив, навчивши вбивати Хранителів. Сінклером, який віддав наказ убити Віллову матір.

— Мертвий? — перепитала Вайолет. Наче Хранителі не готували Вілла саме до цього. Наче його зустріч із Саймоном могла закінчитись

інакше. Наче тоді він був би тут зараз, живий. — Отже...

— Я його вбив.

Ці слова були неживі. Вони не описували того, що сталося на тому схилі. Як птахи падали з неба, як із грудей Саймона струменем била кров. Як Вілл підвів погляд, зазирнув у вічі Саймонові та збагнув...

— Я вбив трьох Слідів, а тоді вбив його.

Вілл знав, що говорить інакше. Він не міг залишитися таким самим, адже прохромив мечем груди Саймонові на понівеченій землі там, де за кілька років до того спливла кров'ю його мати. А Тіньові Королі висіли в небі, наче свідки.

— Але... як? — промовила Вайолет.

Що міг їй сказати? Що Саймон оголив Екталіон, а Вілл пережив вибух, бо був власником меча?

Чи що Саймон наприкінці здавався здивованим, помер із вираженими очима, не зрозумівши, хто його вбив, навіть тоді, коли його разом із кров'ю покидало життя?

«Ти — це він». Останні слова Кетрін. «Темний Король».

— У ньому кров Дами, — порушив тишу неспішний голос Джеймса. — Цього ви його й навчили, хіба ні? Вбивати людей.

Джеймс теж не знав. Джеймс уважав його за героя, хоча насправді кров Дами була в Кетрін, яка лежала мертва з побілілим, наче мармуровим, обличчям.

— Я розповім вам усе, — пообіцяв Вілл. — Усередині.

От тільки розповідати він не збирався. Дізнався від Кетрін, що так не можна. Вона загинула в Бовгіллі, бо довідалася, хто він, і оголила меч, щоб убити його.

А за цим лежав дикіший спогад: материні руки в нього на горлі, відчайдушне жадання повітря, все перед очима тьмяніє...

«Мамо, це я! Мамо, будь ласка! Мамо...»

— Ноги його не буде в Чертогу, — Кіпріан не зводив погляду з Джеймса.

— Він нам потрібен, — спокійним голосом сказав Вілл.

— Він убив нас, — Кіпріан не зводив погляду з Джеймса. — Він убив нас усіх, через нього Чертог стоїть розчахнутий...

— Він потрібен нам, щоб зупинити Сінклера.

Вілл завжди планував це сказати. Бо знав, що це подіє на Кіпріана, який завжди виконував свій обов'язок.

Але тепер, коли очі Кіпріана були збурені, а Вайолет витріщилася на нього, намагаючись зрозуміти, ситуація була інакша.

— Він Сінклерів асасин, — заявив Кіпріан. — Зрадник без почуттів і без жалю. Він убив мого батька, свого власного батька, роздер його на шматки, ще й скористався моїм братом для цього...

— Роззирнись довкола, — сказав Вілл. — Гадаєш, тепер, коли Чертог розчохнутий, Сінклер не націлиться на нього? Останній Пломінь? Невмирущу Зорю? Сюди може зайти хто завгодно, — він кривдив їх, привівши сюди Джеймса. І знав це. А його присутність була ще гірша. То був плювок у лице Чертогу. — Хочете зупинити Сінклера? Зумієте завдяки Джеймсові.

Зелені очі Кіпріана спалахнули лютим безсиллям. У сріблястому вбранні послухника він був бездоганний і здавався взірцем Хранителя.

От тільки час Хранителів закінчився. Без Джеймса вони не могли протистояти Сінклеру. І про це Вілл мав думати передусім.

— Ти справді віриш у нього? — сказала йому Вайолет.

— Так.

Минула одна довга мить. Вайолет вдихнула й повернулася до Кіпріана.

— Джеймс був найближчим соратником Сінклера. Якщо він пішов проти свого господаря, нам слід його використати. Вілл має рацію. Сінклер дотягнеться до Чертога, рано чи пізно дістанеться сюди. Нам потрібні всі можливі переваги.

— Оце й усе? — запитав Кіпріан. — Ти йому просто довіряєш?

— Ні, — промовила Вайолет. — Я зовсім йому не довіряю. А якщо спробує нашкодити комусь із нас, то вб'ю його.

— Прекрасно, — вставив Джеймс.

— Це просто чесне попередження, — озвався голос із вершини сходів. — Чесніше за те, як ти повівся з нами.

У дверях стояла Грейс у блакитних шатах підручної. Вона була однією з двох підручних, що пережили перший напад на Чертог. Інша підручна, Сара, напевно, дзвонила у дзвін, подумав Вілл. На відміну

від інших, Ґрейс не привітала Вілла з поверненням і навіть не звернулася до нього на ім'я.

— Якщо ви закінчили чубитися, — сказала вона, — вам треба дещо побачити.

— Страшно побачити наслідки своїх дій? — промовив Кіпріан.

Вони стояли біля роззявленої пащі головного входу, де нависала перша з напіврозвалених високих веж. Цитадель, що колись була нескінченним лабіринтом із велетенських арок, склепінчастих зал і кам'яних споруд, тепер була темним, моторошним павутинням. Вілл та інші старалися не заходити до жодної з її будівель після побоїща й залишалися у сторожці біля зовнішньої стіни, уникаючи нудотних внутрішніх проходів. Вони бачили її після бійні, і ходити тими шляхами знову не хотілося нікому.

Джеймс оглянув вхід. Він більше за всіх був схожий на частину цього стародавнього місця, а його краса неначе була одним із його втрачених див. Однак він неприємно вишкірився.

— Коли мене витурили з Чертога, я сказав, що повернуся, щоб походити по їхніх могилах.

— Тоді твоє бажання справдиться, — промовила Ґрейс і зникла в мороці за дверима.

Відійшовши від порога не більш як на крок, Вілл задихнувся й підняв руку, щоб затулити рота й носа. Тіла вже прибрали, але там однаково пахло розкладом крові та гниллю, рештками, прибрати які їм забракло часу чи сміливості.

Ґрейс чекала на нього з похмурим прагматизмом в очах. Їй іще гірше, подумалося йому. Це був її дім, усе її життя. А для нього це просто...

Була людина, якою він ніколи не міг стати, оселя, якої він ніколи не міг мати.

Коли вони дісталися великої зали, спинився навіть Джеймс. Тіл уже не було, проте залишилося спустошення: розірвані знамена, розтрощені меблі, квапливо складена барикада, що не захистила Хранителів. Кіпріан скривився, дивлячись на Джеймса, і промовив:

— Милуєшся своїм творінням?

— Ти хотів сказати — Маркусовим.

Джеймс спокійно підвів погляд на Кіпріана, і Віллові довелося знову стати між ними. Поки він тримав їх нарізно, йому здавалося, ніби він прикриває Джеймса, хоча Джеймс був своєрідним щитом для нього. Саме на Джеймса, як заступника Темного Короля, виливалася їхня ненависть до Темного Короля.

— Сюди, — Грейс уже взяла смолоскип з одного з держаків на стіні. Заговоривши, вона здійняла смолоскип у повітря і пішла вглиб лісу з білих колон, до великої зали.

У віддаленому кінці бовваніли трони чотирьох королів. Порожні трони височіли в утраченому маєстаті, створені для постатей, величніших за будь-яких людських королів і королев, і на кожному був вирізьблений символ королівства. Сонце, троянда, змії і вежа.

Вони збентежено пішли до тронів.

— Темний Король понад усе хотів заволодіти цими чотирма тронами, — сказав Джеймс.

— Ні, — заперечив Вілл, а коли інші здивовано повернулися до нього, несподівано для самого себе промовив: — У його світі не було б чотирьох тронів. Був би лиш один.

Блідий трон, що зріс, аби знищити світ. Вілл яскраво уявляв його — частину видіння, яке показали йому Тіньові Королі, і круговерті його власних напівзабутих снів.

Вони зупинилися на краю великої прірви, бездонної ями в підлозі. Лише тоді, коли Грейс занесла над нею смолоскип, Вілл побачив, що то не безодня — то слід одного з Тіньових Королів, його страхітлива постать, випалена в мармурі, наче яма, в яку можуть упасти вони всі. Рука Тіньового Короля витягнулася так, ніби сягала до його трону.

Вілл поглянув на Вайолет. Вона так міцно взялася за щит, що кісточки пальців побіліли. А тоді підвела на нього погляд, повний тіней.

Якусь мить вони розуміли одне одного без слів. Поки він бився з Тіньовими Королями на Дарк-Пік, вона билася з Тіньовим Королем у серці Чертога. Вілл відчув той самий зв'язок із нею, який відчував, коли вона врятувала йому життя, потягнувши його з корабля, що тонує.

Захотілося знову сказати їй, який він радий її бачити, що вона його зоря серед ночі.

Що в дитинстві він ніколи не мав справжніх друзів і дуже радий, що вона в нього перша. Що він не мав намірів обертати цю дружбу на зраду. Що йому шкода, бо хлопця, з яким вона товаришувала, не існує насправді.

— Коли він прийшов, небо почорніло, — сказала Ґрейс. — Стало так темно, що не можна було розгледіти власну руку перед обличчям. Ми запалили ліхтарі, щоб осідлати коней, але навіть ліхтарі ледве пронизували темряву. Ми чули зойки та крики з великої зали. Вайолет прийшла сюди, щоб побитися з ним і виграти для нас час.

Авжеж, Вайолет не могла так не вчинити. Вайолет билася б, навіть знаючи, що бій безнадійний. Вілл згадав страхітливую силу Тіньових Королів і спробував уявити, як воно — піти проти одного з них, маючи лише меч.

— Коли ми сідали на коней, пролунав такий крик, що в Чертогу розбилися всі вікна. Темрява розсіялася, наче раптом настав світанок. Ми припинили тікати та прийшли сюди, до великої зали. Побачили те, що бачите ви: Тіньовий Король поліг, а обриси його тіла випалені в підлозі.

— Ви зупинили *Тіньового Короля*? — Джеймса це по-справжньому шокувало, хай який він був сильний. — Як?

— Так само, як я зупиню тебе, якщо забагато на себе візьмеш.

Вайолет незмигтно дивилася на нього. Джеймс відкрив рота, але першою заговорила Ґрейс.

— Це ще не кінцевий пункт, а лише проміжна зупинка, — сказала вона. — Ходімо.

Вілл швидко збагнув, куди Ґрейс їх веде.

Це здавалося збоченою пародією на його перший ранок у Чертогу, коли Ґрейс вела його цими ж таки шляхами на зустріч зі Старшою Хранителькою. Архітектура Чертога стала давнішою, а камінь — товщим. Тепер Вілл не хотів повертатися туди, до мертвого серця мертвого чертога. Чорні, мертві гілки Древокаменя завжди його бентежили, нагадували йому про невдачу, розтягнувшись, наче...

...наче чорні жили, що розтягнулися по всьому тілу Кетрін, по її крейдянному обличчю, витріщених очах, чорних, як камінь...

А тоді вони завернули за ріг, і він побачив Дерево Світла.

Перероджене, створене заново — здавалося, саме повітря сяє життям. Яскраве гілля з завислими волокнами, схожими на зоряне сяйво, і дивовижно щедre світло.

Дерево було символом Дами, життям у пiтьмі, заявою про її силу.

Вілл не втримався: його потягнуло вперед. Він неначе побачив перші зелені пагінці в безплідній пустині й навіть більше — перспективу надії й оновлення.

— Ти запалив Дерево, — благоговійно промовив Джеймс.

— Ні, — заперечив Вілл, — це не я.

Згадав, скільки разів намагався його запалити. «Світло було не в камені. Воно було в ній», — сказала Старша Хранителька.

У ньому його ніколи не було.

Воно було просто прекрасне. Він простягнув руку, не в змозі стриматись, і приклав долоню до стовбура. Мало не очікував, що світло потьмяніє, наче сонце, яке стирає темрява, — або завдасть йому шкоди, випалить плоть на його кістках. А натомість відчув, як його тепло пульсує в його тілі. Це здавалося схожим на сон, на якусь давно забуту втіху. Вілл заплющив очі, впускаючи це в себе. М'яку радість спокою, ніжності та прийняття, якої прагнув, як хлопчина, що загубився, прагне дому.

Дівчачий голос промовив:

— Що ти зробив із моєю сестрою?

Розділ другий

Вілл винувато сахнувся від Дерева.

Елізабет уперла ноги в підлогу та стиснула кулачки, люто дивлячись на Вілла.

Вона ніколи не була схожа на сестру. Кетрін була вродлива, із золотими кучерями й великими блакитними очима, як у порцелянової ляльки. Елізабет мала пряме мишасте волосся. Брови в неї були темні й супилися, виражаючи жахливе невдоволення. За її лютим поглядом ховався напружений жах, неначе вона вже майже здогадалася, що трапилось.

Йому треба було сказати, що її сестра мертва. Він ніяк не міг викинути з голови крейдяне обличчя Кетрін із павутинням чорних жил, її кам'яне тіло, що холодило його руки, і приголомшливий торф'яний запах випаленого ґрунту, що нагадував кров землі. «Вілле, мені страшно».

Вілл спробував подумати, що хотів би почути сам, якби в них усе було навпаки. Він не знав. Утіхи в його житті було небагато. Вілл знав, що Елізабет цінує правду. Тому сказав їй правду.

— Вона мертва, — промовив. — Загинула в бою з Темним Королем.

Поки він говорив, Дерево продовжувало сяяти світлом. Здавалося, рано чи пізно воно повинне блимнути. Кетрін була б у захваті від цього місця. Вона обожнювала гарні речі. Але їй так і не випало нагоди його побачити. Чертог, до якого її привів Вілл, був темний і мертвий.

— Брешеш.

Але Вілл не брехав. Він сказав правду, хоч і не сказав про свою роль. Він усвідомлював, що інші присутні стежать за ним, чують цю оповідь уперше. «Обережно, обережно».

— Вона здогадалася, куди я їду, — сказав Вілл, — і вирушила з Чертога за мною. Знайшла мене в Бовгіллі.

Вона знайшла його в розбитій землі, з кров'ю Саймона на руках. Він не мислив чітко. Може, якби...

— Вона була смілива. Намагалася чинити правильно. Оголила Клинок, щоб побитися з Темним Королем. Це Клинок її вбив, — він додав: — Ніщо не може вижити, коли Клинок оголено.

Вілл не міг розповісти їй дуже багато. Не міг розповісти, що її сестра оголила Клинок проти нього. «Ти — це він. Темний Король». Не міг розповісти, що її сестра померла, відчуючи біль і страх.

«Я намагався зупинити її і не зміг. Вона не повірила мені, коли я заблагав її не здіймати меча».

— Я поклав її тіло у фермерській хаті своєї матері й послав по вашого дядька. Він приїхав із вашою тіткою, щоб її поховати.

Вілл чекав із Джеймсом у заїзді в Каслтоні, доки не приїхала рідня Кетрін, доки з найнятої карети не вийшли її дядько та двоє чоловіків, яких Вілл не впізнавав. Він стежив за ними звіддала, стараючись, щоб вони його не бачили. Вони ввійшли в хатинку його матері й винесли Кетрін під сіре небо, ставши похоронною процесією.

Це скидалося на кінець іще одного життя. Відколи він побачив її вперше, коли вона стояла на Бонд-стріт і шукала карету, вона була частиною мрії про те, що могло бути, — про тепло, надію, сім'ю. І на тій знівеченій вершині він подумав: «Цієї мрії в мене більше не буде».

— Чому ти вижив? — запитала Елізабет. Очі в неї були червоні, а кулаки стиснулися сильніше.

У нього стало дибки волосся на руках.

— Що?

— Чому ти вижив? Якщо вже ніщо не може вижити, коли Клинок оголено.

Її невблаганна дитяча логіка вразила його. Її личко вперто зморщилося. Він згадав, що тієї ночі вона теж бачила його наскрізь. «Я знала, що ти втечеш. Ти пройдисвіт». Вілл заговорив обережно.

— Я можу його торкатися, — промовив він. — Одного разу вже торкнувся. На кораблі.

Чому, сказати не міг. У залі були інші й слухали.

Елізабет сказала:

— Брешеш. Ти щось зробив.

— Елізабет, — лагідно озвалася Вайолет і ступила вперед. — Вілл розповів тобі, що сталося. Він зупинив би це, якби міг. Будь-хто з нас зупинив би.

— Ти переслідував її в Лондоні, — кулачки Елізабет стиснулися ще сильніше. — Ти її вистежив.

— Він у цьому не винен, — промовила Вайолет.

— Він у цьому винен, — сказала Елізабет, звертаючись до нього й тремтячи всім тілом. — Він у цьому винен: якби не він, вона не прийшла б сюди. Йому було байдуже до неї, він нипав, намагався добратися до Саймона! Змусив її прийти сюди. Змусив її піти за собою! — личко Елізабет скривилось, і вона випалила йому: — Якби вона взагалі тебе не зустріла, то не була б мертва!

Вона вибігла з зали, вчепившись руками у спідниці.

— Елізабет... — заговорив Вілл і спробував піти за нею, та Ґрейс утримала його, тимчасом як Сара швидко вийшла слідом за Елізабет.

— Відпусти її, — промовила Ґрейс. — Тобі нема чого їй сказати. Вона втратила сестру.

Кетрін була і його сестрою. Принаймні нікого ближчого до сестри він не мав. Але цього Вілл не міг сказати. Він ненадовго заплющив очі.

— Я просто... — у ті дні після материної смерті Вілл був страшенно самотній, гадки не мав, що робити. Він пам'ятав оту першу ніч, коли скрутився калачиком у порожнині в пеньку, тримаючись за руку, з якої точилася кров. — Вона не має бути сама.

— З нею буде Сара, — відповіла Ґрейс. Несказаними залишилися слова: «Елізабет не має бути з тим, кого вважає вбивцею своєї сестри».

Він знав це. Знав, що не йому слід бігти за нею. Відчував, як це неправильно. Але сестри Кент були доньками його матері... справжніми доньками. Підвівши погляд на світло Дерева, Вілл відчув, як у нього там, де має бути родина, боляче впинається клин.

— Елізабет запалила Дерево, так?

Вайолет кивнула.

— Це сталося, коли ми втекли сюди, майже випадково. Вона спіткнулася, приклала долоню до нього — і воно засяло.

— Це дівчинка зробила? — перепитав Джеймс.

Кіпріан і Вайолет презирнулися, збентежені тим, що Джеймс тут, дізнається їхні таємниці. Вілл не став на це зважати й зумисне сказав Джеймсові правду.

— У ній тече кров Дами, — пояснив він. — Як у Кетрін.

Ґрейс промовила:

— Як у тобі.

Вона досі не розуміла. І ніхто з них не розумів. Можливо, їм було надто страшно уявити, що Вілл може бути зозулем у гнізді.

Він відчував у себе на горлі материні руки. «Не смій займати моїх дівчаток».

— Якщо в Елізабет тече кров Дами, вона може бути тобі рідною — кузиною, сестрою, — зауважила Ґрейс. — Твоя мати коли-небудь говорила про якусь іншу дитину?

Це вже було надто близько до правди.

— Вона ніколи нічого мені не казала.

До кінця. Вілл змусив себе відвернутися від Дерева, стиснув кулак, ховаючи шрам на долоні, і став спиною до світла Дерева.

— Ми побачили те, що ти хотіла мені показати.

Він ступив крок до дверей і вимушено зупинився: йому на плече лягла рука.

— Ні, — сказала Ґрейс, знову стримуючи його. — Я привела тебе сюди не через Дерево Світла. Є дещо ще.

Дещо ще?

Вайолет і Кіпріан поряд із нею явно були такі ж подивовані, як Вілл. Однак Ґрейс не просвітила їх, а просто зволікала, вичікувально дивлячись на нього. І після тривалого мовчання нарешті сказала:

— Вілле, я маю показати тобі одну з найсокровенніших таємниць Чертога.

Більше вона нічого не розповіла. Не дивилася на Джеймса, та стримувалася, безперечно, саме через нього. Через коханця Темного Короля, що ліниво стояв біля дверей.

— Хочеш сказати: «Геть звідси»? — ввічливо поцікавився Джеймс і вишкірився.

— Ні. Ми зараз в одному човні, — промовив Вілл, і Джеймсові очі здивовано спалахнули. — Усі.

Кіпріан і Вайолет презирнулися. Вілл уважно поглянув на друзів.

— Гаразд, — тільки й сказала Ґрейс.

Пройшовши до віддаленої стіни, вона підняла руки та приклала їх до каменю. Вони опинились у гладеньких відбитках, наче багато рук до Ґрейс торкалися саме цих місць і стерли там камінь.

— Ось до чого я тебе привела, — сказала вона. — Не до Дерева. До того, що лежить під ним.

— Під ним? — перепитав Вілл.

Ґрейс натиснула на стіну, і камені під її ногами, зарипівши, наче старі машини, розійшлися. Врешті вона опинилася на вершині вузьких кам'яних сходів, що нескінченно тягнулися вниз.

— Ніколи не чув про якусь залу під цією.

Кіпріан уже відступив на крок.

— Вона відома лише Старшій Хранительці та її підручним, — пояснила Ґрейс і жестом запросила Вілла спуститися. — Одна з останніх таємниць Світла. Нагадування про те, що ми бачимо лише невелику частку того, що є.

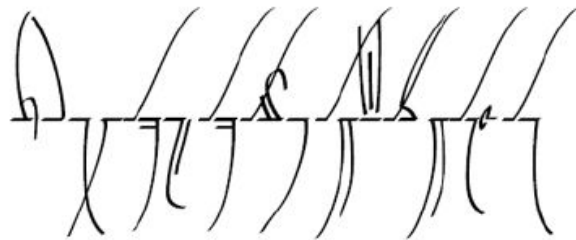
Вілл пішов сходами першим. Його серце якось дивно билося. На півдорозі він зупинився, вражений тим, що побачив.

Стіни, склепінчаста стеля, навіть повітря були просочені напівпрозорим світлом: переплетене коріння Дерева, що м'яко сяяло, тягнулося вниз, тисяча його мерехтливих ниток огортала залу світлом. Повітря було насичене лагідним, теплим спокоєм, неначе це чудесне світло могло жити й відновлювати, зцілювати все, чого торкалося.

— А я гадав, що знаю про Чертог усе, — озвався позаду із враженням благоговінням Кіпріан.

— Справді? — промовила Ґрейс. — Однак Світло досі має свої дива, хоча минуло вже стільки часу.

Посередині зали стояв простий постамент, на якому було вирізьблено слова давньою мовою. Над ним повисло коріння Дерева, схоже на сяйливі сталактити. Вілл підійшов і провів кінчиками пальців по словах.

— «Минуле волає, — тихо прочитав він, — та теперішнє не чує», — і відчув, як його пробрав холодок.

На постаменті стояла маленька кам'яна скриня. Вілл зосередив на ній усю увагу. Кам'яна скриня була дуже скромна, а Дерево вгорі — дуже показне.

— Що всередині? — сказав він.

— Древній Камінь, — відповіла Ґрейс.

Вілл майже не помічав, як інші спускаються сходами позаду нього. Він відчував святість цього місця — місця великої сили, — та все ж не міг відірвати погляд від скрині.

Ступив крок до неї.

— Як він діє?

— Не знаю. Ніколи його не бачила, — просто сказала Ґрейс.

Вілл, вразившись, умить перевів погляд на її обличчя.

— Ніколи його не бачила?

— Це найвидатніша реліквія Чертога, що передається від одного Старшого Хранителя до іншого, — пояснила Ґрейс. — Скрині не відкривав ніхто, крім Старших Хранителів.

Повітря довкола мало власний смак, власний аромат, від якого не відвертала уваги навіть вібрація ореолу світла, що йшло від коріння Дерева. Вайолет і Кіпріан наче не помічали цього. Навіть Ґрейс, здавалося, нічого не усвідомлювала. «Хіба ви не відчуваєте?» — мало не сказав Вілл. Лише Джеймс реагував на кам'яну скриню так, як він, уп'явшись у неї поглядом і ледве дихаючи.

— Це магія, — промовив Джеймс, і Вілл замислився, чи завжди магія відчувається так — наче дрож під шкірою, нервовий і захопливий.

Ґрейс показала рукою на скриню.

— Вона попросила віддати її тобі.

— Мені? — перепитав Вілл.

— Коли Дерево Світла засяє.

Ну звісно! Старша Хранителька вважала, що в ньому тече кров Дами. Вона залишила Древній Камінь тому, хто запалив Дерево, і він візьме його обманом, як брав усе інше.

Вілл бачив, як інші чекають на нього. Найближче до сходів стояла Вайолет, поряд із нею — Кіпріан, а на крок попереду — Джеймс. Усі вони дивилися на нього по-своєму довірливо й вичікувально.

Він простягнув руку і штовхнув кришку скрині.

Усередині лежав Древній Камінь — шматок тьмяного білого кварцу приблизно з півпенсову монету завбільшки. В ньому не було нічого особливого. Але відтак камінець засяяв.

Від поверхні камінця неначе полинули вгору часточки світла. Вілл відчув щемливе зачудування: вони зібралися до купи, утворивши знайому йому постать. Білі шати й довге біле волосся, напівпрозорі, проте видимі, насичені текучим світлом.

Поряд із ним охнула Ґрейс і подав голос Кіпріан. Вони побачили очільницю свого ордену, яку вважали мертвою, бо її тіло було спалено на вогнищі, що сипало іскрами в нічну пітьму.

Старшу Хранительку.

Вона всміхнулася добродушною усмішкою, такою знайомою Віллові, і його почуття стало до болю сильним.

— Вілле, — промовила вона, — якщо Ґрейс привела тебе до Древнього Каменя, це означає, що Дерево Світла засяяло.

Вона не знала. Він почав боротися з бажанням розповісти їй, заблагати в неї прощення, впасти перед нею на коліна та схилити голову, щоб вона поклала руку йому на волосся і сказала...

Що саме? Що приймає його таким, яким він є? Що прощає йому? Дурень, дурень. Він знав, як небезпечно хотіти прийняття від матері.

«Дерево запалила дівчинка». Він знав, що має це сказати. Його серце билося важко.

— Старша Хранителько, — сказав Вілл, притлумивши болючу тугу, — це справді ви?

Вона злегка похитала головою й відповіла:

— Це — лише те, що залишається від мене у Древньому Камені. Як ти зараз розмовляєш зі мною, так і я розмовляла з Хранителями давнини... їхні голоси скеровували мою руку.

— Ви розмовляли з Хранителями старого світу? — запитав Вілл.

— У часи великої скрути, — мовила Старша Хранителька, — Древній Камінь є джерелом великої мудрості... але він, як і чимало магічних предметів, маліє від використання та старості. Колись він був монолітом заввишки з цю залу. Тепер цей маленький кавальчик перед тобою — все, що від нього залишається.

Вілл опустил погляд і з жахом побачив, що кожна часточка світла, яка лине вгору, утворюючи образ Старшої Хранительки, забирає із собою шматочок каменя. Древній Камінь щомиті зникав. Невдовзі він щезне остаточно...

— Так, — визнала вона із сумною усмішкою. — Часу в нас небагато.

Вілл притлумив усі слова, які хотів сказати, потребу в її проводі, страх не знати, ким він стане без неї, біль, що посилювався в горлі.

— Я зробив, як ви просили, — думку про те, як воно було — прохромити комусь груди мечем, він притримав при собі. — Сінклер не може воскресити Темного Короля. Я... Я про це подбав.

Одначе Старша Хранителька хитнула головою із серйозним виразом обличчя.

— Сінклер — більша загроза, ніж ти собі уявляєш.

— Не розумію, — промовив Вілл.

Старша Хранителька була дуже яскрава, світло текло крізь неї й довкола неї. Проте дивилася вона на Вілла серйозно.

— Ти маєш піти до Вальнеріни, — сказала Старша Хранителька. — Чорної долини в Умбрійських горах. У селищі, що зветься Шеггіно, знайдеш чоловіка на ім'я Етторе Фаш'яле. Лише з Етторе ти зможеш зупинити те, що гряде далі.

— Що може бути більшою загрозою, ніж повернення Темного Короля руками Сінклера? — запитав Вілл.

Старша Хранителька похитала головою. Очі в неї були збентежені. В її голосі вперше, відколи Вілл її знав, з'явилося роздратування, неначе вона силкувалася вирватися з пут.

— Я присягнулася ніколи не говорити про те, що лежить у Чорній долині. Але можу сказати тобі таке. Неодмінно знайди Етторе. Якщо не знайдеш, усе, з чим ти зіткнувся, видаватиметься простою сутичкою порівняно з великою битвою, що чекає попереду.

Вальнеріна. Чорна долина. Від цієї назви він здригнувся. Йому уявилось, як Темний Король несе чистий жах і руйнацію. Як він сам стоїть на купі мерців — чи, може, то Сінклер видерся на трон і глипає на руїни зеленого колись краю?

— Сили Сінклера вже прямують до вас, — промовила Старша Хранителька. — І тепер, коли захисні чари знищено, його неможливо стримати. Коли він прийде, вас не повинно бути тут.

— Тобто треба покинути Чертог?

— Не можна допустити, щоб Сінклер полонив когось із вас. Адже кожен із вас має роль, яку повинен зіграти, а ставки надто високі, щоб хтось із вас зазнав невдачі.

Вона неначе всміхнулася Віллові.

— Дерево Світла сяє для тебе, Вілле. Не бійся.

Це було занадто навіть для нього.

— Не я...

Ґрейс накрила долонями його долоні й закрила скриню.

— Ні!.. — вихопилось у Вілла, коли Старша Хранителька зникла. Про те, що вона взагалі була там, тепер свідчили лише важкі удари його серця.

Він почувався так, ніби її раптом у нього забрали. Кинувся до Ґрейс, а тоді побачив, що по її обличчю струменять сльози, хоча дивилася вона на нього з тим самим непохитним прагматизмом.

— Не марнуй останніх залишків Каменя, — промовила. — Вона сказала тобі, що треба робити.

Обличчя Кіпріана мало такий самий вираз, як у Ґрейс. Він вирячив очі й тремтів так, ніби побачив релігійне видіння. Вайолет, яка тримала руку на руків'ї меча, здавалася спустошеною. Навіть Джеймс видавався враженим: безжурність, яку зазвичай виражало його лице, переплелася із шоком.

— Зачекайте на нас у сторожці, — сказала Ґрейс іншим.

Вона повернулася до Вілла, тимчасом як решта пішли вгору сходами. Він досі глипав на закриту кам'яну скриню, в якій містилась остання частина Древнього Каменя. Старша Хранителька здавалася дуже реальною, та все ж була ілюзією. Завжди була нею — Вілл мусив постійно нагадувати собі про це. Вона насправді ніколи не була його наставницею; вона, лишень одна з багатьох Хранителів, ошуканих Темним Королем, навчала його через помилку.

Ґрейс спокійно поглянула на нього.

— Вагаєшся щодо свого обов'язку?

— Ти знаєш, що Дерево запалив не я.

— Ти зупинив Саймона.

— Убив Саймона, — виправив Вілл. Ці слова здавалися сухими навіть йому самому.

— Вона довірила це завдання тобі, — сказала Ґрейс. — Не дівчинці.

— Дівчинка запалює Дерево, поки я вбиваю людей, — вихопилось у нього. Він був надто вражений тим, що сталося. І повадився необачно.

— Із Питьмою треба боротися, — промовила Ґрейс. — Для цього потрібні як світло, так і вбивства.

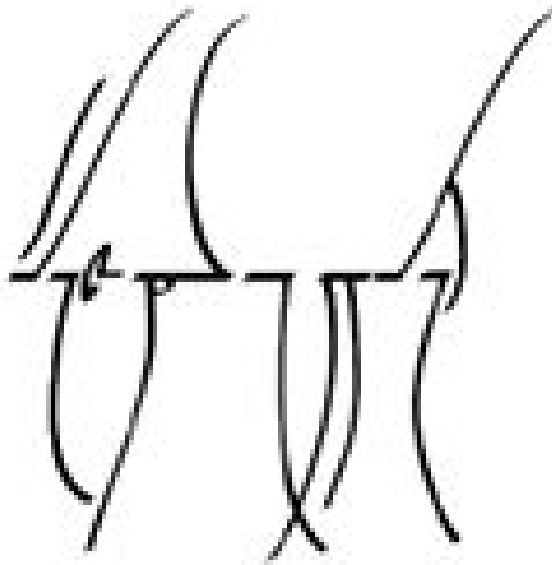
— Справді?

Він стільки годин тренувався, Старша Хранителька терпляче скеровувала його, намагалася допомогти йому повернути Дерево до життя. Її віра в нього жодного разу не похитнулася, хоча його самого гриз ізсередини сумнів.

— Кожен із нас має свою роль, — нагадала Ґрейс.

Вілл не сказав: «А яка роль у мене?».

Він знав, що побачить, коли підійметься сходами до Зали Дерева, — вирізьблені над дверима знайомі слова, що набули нового сенсу.

Він іде.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ